

1976 – 2012: 36 anys sense diàleg

La “classe política”, ¿és demòcrata?

La “classe política” es considera demòcrata perquè accedeix al poder gràcies als vots dels ciutadans.

¿Però no importen els mètodes emprats per tal d’obtenir els cobdiciats vots?

El problema és que els partits han de competir entre ells. I els més competents són aquells que no tenen escrúpols per tal d’aconseguir aquests vots.

No tenir escrúpols significa no importar-los gens **enganyar, i violar els drets dels ciutadans més indefensos,**

afavorint, en canvi, els grans poders econòmics i mediàtics que dominen el món.

D’aquesta manera, es posen **AL SERVEI D’AQUESTS PODERS** i d’ells mateixos, posant en perill fins i tot l’existència del nostre poble i cultura.

Aquest tipus de polític, “aprofitat” de les circumstàncies, **sense consciència de la seva responsabilitat**, ja es perfilava **abans d’aquesta democràcia**. Per a un bon observador, com va ser **el Perich** (1972), no va passar desapercebuda aquesta tendència que ha resultat tant “d’èxit” (per a la nostra desgràcia).

Els ciutadans no voten el Partit, sinó la “imatge del Partit”

Com no pot ser d’una altra manera, els ciutadans voten segons el concepte que tenen dels partits. I aquest concepte està tan lluny de la realitat com ho permeten **el control de la informació i la manca d’escrúpols** a l’hora d’amagar la veritat.

I no tan sols la manca d’escrúpols, **sinó també la manca de sensibilitat**, la incapacitat de la “classe política” de conèixer la realitat humana sobre la qual actuen i de la que s’aprofiten alegrement.

En aquestes circumstàncies, si els ciutadans coneguessin la realitat, la majoria tal vegada no votaria cap partit. Per tant, **les eleccions sense veritable informació, SÓN UN ENGANY.**

La llibertat d’expressió no és propietat exclusiva dels que han estat elegits

Un altre autoengany dels nostres dirigents és creure que **únicament ells** han de tenir llibertat d’expressió, doncs ens representen. És un error, ja que aquesta idea és la manera de mantenir una “classe política” integrada exclusivament per farsants que no poden ser descoberts.

YO PERTENEZCO A LA NUEVA GENERACIÓN DE POLÍTICOS APOLÍTICOS

el PERICH,
HERMANO
LOBO
25N 1972

Coacció sobre els funcionaris que coneixen aspectes negatius de la realitat política i judicial

L'apropiació de la "llibertat d'expressió" és un dels punts clau per tal d'entendre la situació de desinformació i confusió a la que hem arribat. Una desinformació amb la que els polítics **també s'enganyen ells mateixos**.

Va dir Vázquez Montalbán:

"Abans, la censura era política, ara és econòmica."

És veritat: els mitjans de desinformació estan controlats pels mateixos poders econòmics

que controlen la "classe política". Aquesta censura, dels que mantenen els mitjans de comunicació amb els seus anuncis, etc., se suma a la censura econòmica directa pel finançament dels partits i a la **censura política generada pel seus interessos electorals**. Però aquesta darrera és **MÉS INCONSCIENT** que la censura econòmica denunciada per Vázquez Montalbán. L'acudit del jutge publicat per l'AVUI als anys 80 fa referència al Ministre d'Interior José Barrionuevo. Però aquesta trista realitat ha estat vigent fins ara. I cada vegada és més intensa i més oculta.

Per exemple, sancionada per declaracions sobre la poca operativitat judicial en el **cas Millet** del Palau de la Música, la jutgessa Mª Sanahuja, ex degana dels jutges de Barcelona, **es nega a parlar en públic**. I no únicament sobre aquest cas. Convidada a una jornada sobre temes de família, va declarar:

Además de mostrar mi desolación por la situación de caza del juez molesto que hace rato se ha abierto en España, y de lo que ayer con Paco tuvimos una nueva muestra (es refereix al jutge Fco. Serrano, amenaçat de ser castigat amb 20 anys sense treball, i condemnat a 2 anys), lo que sirve para destrozor la independencia judicial, la separación de poderes, y, por tanto, la DEMOCRACIA, quiero decir que hace tiempo que le dije a XX que no podré estar en la jornada.

(...) porque, ya antes del verano anuncié que en este clima de amenaza y sanción constante, he suspendido

el ejercicio de mi derecho a la libertad de expresión hasta que algún Tribunal, espero que sea el Supremo, declare mi derecho al ejercicio de esa libertad (aquesta "esperanza" ha resultat frustrada, com és obvi).

Si a muy pocos les importa este brutal recorte de derechos y libertades que desde hace años padecemos en España, pues tenemos un grave problema todos. Pero las actitudes individuales suicidas son para los héroes y heroínas, entre los que no me cuento.

Un abrazo. Maria Sanahuja (2011)

Clar, silenciats els que saben, únicament poden parlar els que no saben, i aquells que no surten als mitjans de comunicació. D'aquesta manera, **la política es redueix a un combat entre mentiders**, que ignoren o fan veure que ignoren els drets que violen i el mal que estan fent a la societat.

Mesures necessàries per tal que la democràcia sobrevisqui:

1ª Independència del poder judicial (separació de poders).

2ª Que els polítics responguin **públicament** de les seves contradiccions, encara que hagin deixat el càrrec, sobre tot en el que respecta a les violacions dels drets dels ciutadans, incloent el dret a l'educació i a la informació. I també han de respondre als prejudicis explícits o implícits en la seva actuació i la dels seus partits (fins ara, es neguen a dialogar).

3ª Que no es pugui actuar contra el coneixement i la reivindicació dels drets dels ciutadans ni en els partits ni en els sindicats, ni en els centres d'ensenyament, encara que tal reivindicació vagi en contra dels interessos electorals.

Aquestes mesures no són independents, ja que totes juntes dificulten que els drets dels ciutadans siguin ignorats i, per tant, violats per l'administració. Si considerem sempre legítimes les actuacions dels que han guanyat les eleccions, hauríem de considerar legítimes les de Hitler, que va pujar al poder amb més de 17 milions de vots. ¡Més que Rajoy, més que Zapatero i més que Mas!

Més informació a EdipRei@suport.org . <http://edipo.info>

10 DE FEBRERO
DE 2000, JUEVES
(El País)

LA PRIMERA VIRTUD DEL
POLÍTICO ES MENTIR CON
CONVICCIÓN, IMPERTUR-
BABLEMENTE, COMO EL
ACUSADO QUE SE JUEGA
LA LEGISLATURA Y UN DÍA.

